

MARIA, MATKO JEŽÍŠOVA, MATKO LIDÍ,
tys nám dala svého Syna.
Tys ho nesla k lidem -
k Alžbětě ve službě lásky,
k Anně a Simeonovi
očekávajícím Vykupitele.
S učedníky svého Syna jsi byla spojena v modlitbě
v očekávání Ducha svatého.
Jeho Duch je rozptýlil po celé zemi,
aby všem lidem zvěstovali spásu.
Pomoz, ať i já dnes přináším lidem jeho lásku.
S tebou ať prosím o Ducha, který mi dá sílu
pomáhat budovat království tvého Syna,
království míru a pokoje.
Pomoz, ať všichni lidé poznají tvého Syna
jako Osvoboditele, Světlo a Život.

Amen.

K A L E N D Á R I U M

3. sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
6. 23. neděle v mezidobí
8. svátek Narození Panny Marie
13. 24. neděle v mezidobí
14. svátek Povýšení svatého kříže
15. Panny Marie Bolestné
16. sv. Ludmily, mučednice
20. 25. neděle v mezidobí
21. svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
27. 26. neděle v mezidobí
28. slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa
29. svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

P O V Í D K A N A Z Á Ř Í

Trestanec na galéře

10. červenec 1620 byl pro obyvatele Marseille den plný vzrušení. Staří mladí se shromáždili v přístavu, aby viděli návrat francouzské válečné flotily. Lodi Jeho Veličenstva byly čtyři týdny na Středoze-
mím moři. Na rozkaz krále Ludvíka XIII. měly zbavit Středoze-
mní moře loupeživých tureckých korzárů, kteří představovali velké nebezpečí
pro všechny, kdo se tudy plavili.

Úspěch Francouzů však nebyl nijak valný. Sice zpozorovali řadu tureckých lodí, ale s těžkopádnými válečnými galérami neměli naději dohonit rychlé plachetnice. Zvědaví obyvatelé Marseille, kteří doufali, že uvidí bohatou kořist či dokonce zajaté piráty, se zklemaně rozcházeli.

Když se o tom o dva dny později král Ludvík XIII. dověděl, ihned sesadil admirála královské válečné flotily a jeho zástupci, viceadmirála Robertu Allerminovi, dal rozkaz, vypravit loď na novou cestu. Během šesti týdnů měly opět odplout, aby konečně odhalily a zničily skrýše korzárů. Do té doby bylo nutno loď důkladně vyčistit a zásobit potravinami a municí. Před námořníky, vojáky a přístavními dělníky byla spořádaná práce.

O týden později seděl viceadmirál Robert Allermin v kajutě admirálské lodi. Připravovaná cesta pro něj musela být úspěšná, aby mohl být jmenován admirálem - to mu král osobně přislíbil. Bylo třeba sestavit plán první plavby. Zrovna byl skloněn nad námořní mapou Středozemního moře, když někdo zaklepal.

"Dále!"

Vstoupil druhý důstojník. "Chce s vámi mluvit nějaký muž. Říká, že je to naléhavé. Podle oděvu vypadá na kněze."

"Kněz na válečné lodi? Chce mě snad obrátit? Nemám čas, ale ať vejde."

Do kajuty vešel asi třicetiletý kněz. Zůstal stát u dveří. Viceadmirál mu ani nenabídl židli. Tím mu dal jasně najevo, že má teď jiné starosti než bavit se s knězem.

"Přejete si?" zeptal se úsečně.

"Mé jméno je Vincenc z Pauly. Jsem pověřencem Jeho Veličenstva pro trestance na galérách královské válečné flotily."

"A co chcete na téhle lodi?"

"Jen bych rád navštívil trestance, promluvil si s nimi a zjistil, v jakých podmínkách tu žijí."

Viceadmirál mírně zneklidněl.

"V tom případě vás, pane, mohu ujistit, že na lodích, které jsou pod mým velením, je vše v nejlepším pořádku. S trestanci se zachází dobře. Mimochodem, jsou to všechno těžcí zločinci. Uznáte sám, že s takovými se nedá jednat v rukavičkách."

Vincenc z Pauly se však nedal tak snadno odbýt.

"Pane viceadmirále, věřím vám. Přesto se však o tom musím osobně přesvědčit. Král čeká na moji zprávu."

Vysoký důstojník se chopil poslední možnosti, jak se kněze zbavit:

"Jak poznám, že nejste podvodník? Ukažte mi prosím své papíry."

Vincenc z Pauly sáhl klidně do kapsy a vytáhl dvě listiny.

"Zde je moje jmenovací listina s pečeti a podpisem krále. A tohle je rozkaz generála galér, hraběte Gondiho, že mi má být umožněn přístup na všechny galéry bez výjimky. Stačí?"

Viceadmirál důkladně prostudoval listiny. Nepochybně byly pravé. Konečně je knězi vrátil a zazvonil. Vešel druhý důstojník.

"Ukažte tomuto muži naši loď."

Avšak Vincenc z Pauly zavrtěl hlavou: "Ne, pane viceadmirále, rád bych si loď prohlédl sám. Na galérách Jeho Veličenstva jsem tak trochu jako doma, vyznám se."

"Pro mě ze mě, jděte si sám!" řekl viceadmirál hněvivě. Vincenc z Pauly se krátce uklonil a vzápětí se odebral do spodních prostor lodi.

Před mříží, za kterou se nacházeli trestanci, mu dva vojáci zastoupili cestu. Ale královská pečeť na jedné z listin jim napověděla, koho mají před sebou. Zasalutovali a odemkli mříž.

V chodbě Vincence z Pauly téměř zastavil nesnesitelný zápach. Chvilí mu trvalo, než si jeho oči zvykly na přítomí. Po několika dalších krocích vešel do podpalubní místnosti.

Seděli tam trestanci, mohlo jich být kolem dvou set, přikováni za levou nohu k veslařským lavicím. Na každé lavici jich sedělo pět, ale místa tam měli velice málo. Před každou pěticí bylo držadlo sedmnáctimetrového vesla. Skrz malý veslový otvor bylo vidět jen špinavou vodu přístavu, jinak nic.

Bě tá dobu, co se Vincenc z Pauly staral o trestance na galérách, si již na tento pohled mohl zvyknout, přesto se mu i teď srdce sevřelo. Ubožáci! Všiml si, jak se k němu ihned obrátily oči všech přikovaných, jak na něm doslova visely, jako by je on mohl odtud dostat. Dozorci tam v tuto dobu nebyli - uprchnout stejně nikdo nemohl, a dokud byla loď v přístavu, neměli co na práci.

Vincenc z Pauly se představil.

"Jsem katolický kněz a přišel jsem vás navštívit. Chci se pokusit udělat něco pro to, aby se vám trochu ulehčilo."

Trestanci si mezi sebou začali vzrušeně povídat:

"To je poprvé, co se tady ukázal kněz!"

"Však taky za chvíli odejde a nic se nezmění."

"Co pro nás takovýhle páter může udělat?"

Velký, mohutný trestanec, přikovaný dokonce za obě nohy, na něj zavolal:

"Ty, podívej se na moje záda a zkus spočítat ty jizvy. Není dne, abych neměl nové rány od holí a bičů dozorců. Jsem tu přikovaný patnáct let, přestože mě odsoudili na deset. Je tohle spravedlnost krále? Klid se odsud! Nepotřebujeme tvoje kázání! Potřebujeme svobodu a lidské zacházení. A to nám ty dát nemůžeš. Tak co tu vlastně chceš?"

Ostetní mumlali na souhlas. Vincenc věděl, že pro ně může udělat v podstatě velmi málo. Nechtěl jim dělat klamné naděje. Proto raději mlčel. Místo nějaké řeči procházel řadami trestanců, trpělivě neslouchal jejich nářkům a snažil se je povzbudit. Některým, kteří měli hnisavé rány, přiložil čerstvý obvez.

Vtom zablhl muže, který nebyl přikován. Hleděl do prázdna a stále opakoval:

"Moje ubohá žena, moje drahé děti!"

"Co je s vámi, proč vás neprikovali?"

"Jsem nevinný. Jsem tu teprve od rána a kovář tu není. Má mě přikovat až večer. Ale já jsem nic neudělal, opravdu nic!" ujišťoval.

"A proč tedy jste tady?" zeptal se ho Vincenc z Pauly pln účasti.

"Minulý týden v našem domě oloupili a těžce zranili bohatého kupce. A protože nemohli najít pachatele, zavřeli mě. Ale já s tím nemám nic společného. Já jsem nevinný! Deset let tu mám být přikovaný. Já to nevydržím!"

Muž se podíval na Vincence očima plnými slz. Tu dostal kněz nápad:

"Vstáňte. Svlékněte si šaty."

Muž poslechl. K jeho údivu Vincenc dělal totéž. Dal mu svůj kněžský šat.

"Rychle, oblečte se než někdo přijde. Já si vezmu vaše šaty a zůstanu tady místo vás."

Muž se nechápavě díval na Vincence z Pauly. Avšak nakonec vzal jeho věci a oblékl si je. Nerozhodně tam stál. Vincenc, který si mezitím sedl na tvrdou veslařskou lavici, se ho zeptal:

"Nač ještě čekáte? Běžte! V tomhle oblečení vás nikdo nebude podezřívát. A kdyby něco, v kapse kabátu jsou doklady. Tady vás nikdo prostrádat nebude, do počtu nikdo nechybí."

Muž padl Vincencovi k nohám: "Děkuji vám, to vám do smrti nezapomenou!"

"Dobře, dobře, tak už jděte. Přichází dozorce."

Muž chtěl kolem dozorce rychle projít, ale ten mu zastoupil cestu:

"Tak co, důstojnosti, máte nějaké připomínky?"

"Ne," zamumlal nepravý kněz, "všechno v pořádku."

"To bych řekl. Pro naše miláčky děláme jen to nejlepší!" Při těch slovech se ošklivě zasmál, ale ustoupil stranou a "kněz" odešel.

Ostatní trestanci mlčeli. Nedokázali pochopit to, co se odehrálo před jejich očima. Co je to za člověka, který jednomu z nich takovýmhle způsobem pomohl na svobodu?

Unik trestance nebyl zpozorován. Večer přišel lodní kovář a přikoval nového "trestance" za levou nohu k lavici jako všechny ostatní. Nižak se s ním přitom nemazlil. Ani nepočkal, až železo úplně vystydne. Vincenc z Pauly stěží potlačil výkřik. Až do konce života mu na noze zůstala jizva po žhavém železe.

Tak se "královský pověřenec pro trestance na galérách" stal jedním z nich. Spolu s nimi spal na pryčnách mezi lavicemi, sdílel s nimi hlad, rány bičem i ostatní nepříjemnosti. Avšak neodpovídal na ně kletbami a nenávisť. Snažil se ještě i těšit ty ostatní. Měl teď také dost času na to, aby vyslechl jejich osudy. Pochopil, že stane-li se člověk zločincem, není to jen jeho vina. Mnozí z nich ztratili víru v Boha. Vincencův příklad je pohnul k přemýšlení, někteří se i obrátili. Začali se zase modlit.

Po čtyřech týdnech se u viceadmirála objevila elegantně oblečená dáma ~~xxxxxxxxxx~~

"Jsem dobrá známá pana Vincence z Pauly," představila se. "Byl tady před několika týdny, aby navštívil trestance na vaší galéře?"

"Ano, vzpomínám si na něj. Co je s ním?"

"Byl tady na téhle lodi?"

"Ano, vždyť vám to říkám."

"A opustil ji?"

"Samozřejmě, madam."

"Viděl jste ho odcházet?"

"Promiňte, madam, to má být výslech? Můj důstojník mi hlásil, že ten kněz strávil asi dvě hodiny s trestanci, načež urychleně odešel."

"To je zvláštní, pane viceadmirále, protože Vincenc z Pauly zmizel, prostě od té doby zmizel."

"Tady vám bohužel, madam, nemohu pomoci."

Oba mlčeli.

"Pane viceadmirále," řekla najednou dáma, "smím zajít za trestanci?"

"Ale madam, nevíte, co žádáte. To není pohled pro dámu."

"Vím, co žádám. Nehledě na to, že v minulých měsících jsem již s panem Vincencem z Pauly navštívila několik vězení a galér. Znáám poměry, které tam panují."

"Madam," řekl viceadmirál pevně, "to nedovolím."

"Dovolíte, pane viceadmirále, dovolíte. Mám tady plnou moc osobně od hraběte Gondiho. Je velmi znepokojen zmizením svého přítele."

"To je něco jiného." Viceadmirál se vzdal. "Jděte tedy, ale nechoďte mi sem pak s nějakými stížnostmi. Pro trestance děláme co můžeme."

Dáma se odebrala do nitra lodi. Ani trestanci, kteří tam už byli patnáct a více let, si nevzpomínali, že by k nim byla kdy pronikla nějaká žena. Zvědavě si ji prohlíželi, zatímco její pátravý pohled klouzal od jednoho k druhému. Konečně přišla k Vincenci z Pauly.

"Pane Vincenci! Vy zde? Tak mě přece mé tušení nezklamalo. Ale jak to vypadáte! Jste úplně vyhublý, dokonce vás bily? Zločinci!"

Vincenc z Pauly mlčel.

Zanedlouho stál, opět volný, před viceadmirálem. Ten byl zjevně v rozpacích. Stěží se zmohl na slovo. "Jak se tohle mohlo stát? Na mé lodi!"

"Jen jsem navštívil vaše trestance. Jak vidíte, moje návštěva se trochu protáhla. Přitom jsem mnoho viděl, pane viceadmirále, velmi mnoho!"

Díval se důstojníkovi pevně do očí. Ten však uhnul pohledem.

"Teď vím, jak se doopravdy zachází s trestanci a jak jim je. A o to při mé návštěvě šlo."

"Co teď uděláte?" zeptal se viceadmirál se strechem. "Onlásíte to

Jeho Veličenstvu králi?"

"Přijde na to, pane viceadmirále. Ale určitě udělám všechno pro to, aby se trestancům ulehčilo. Především je nutno zabránit tomu, aby byli tak nelidsky bití. Dále je třeba zlepšit stravu, aby už žádný nezemřel hladem, jak jsem to sám viděl. Dále musí být trestanci jednou denně puštěni na palubu, aby viděli slunce a mohli se nadýchat čerstvého vzduchu. Konečně pomyslím na to, aby se tady v Marseilli po vzoru Paříže a Bordeaux postavila nemocnice pro vězně. To je prozatím všechno, co požadují. A vy, pane viceadmirále, mi v tom pomůžete."

Viceadmirál pohlédl na kněze v trestaneckém oblečení. Pomyslel na své povýšení a konečně přikývl. Vlastně mu ani nic jiného nezbývalo.

7/ Bordeaux čti "Bordo"

+ + + + +

Vincenc z Pauly se narodil v r. 1581 v malé vesnici v jihozápadní Francii. Jako syn rolníka musel často pást vepře a ovce. Později jej otec nechal studovat teologii. Doufal, že tak dosáhne blahobytu a úcty. v 19 letech byl Vincenc vysvěcen na kněze. Ale nedostal nikde místo a musel si je sám hledat. Při jedné plavbě po Středozezemním moři byl zajat tureckými piráty a prodán do otroctví. Po dvou letech se mu však podařilo uprchnout.

V r. 1608 přišel jako chudý kněz do Paříže. Opět se snažil získat místo faráře spojené pokud možno s bohatými příjmy. Nakonec se stal dvorním kaplanem Markéty z Valois, rozvedené manželky krále Jindřicha IV. Mezi jeho povinnostmi bylo rozdělovat peníze a jiné věci potřebným. Při této práci pochopil, že by se neměl honit za bohatstvím, ale spíše pomáhat chudým a nemocným. Později se stal vychovatelem u knížete Gondaho, generála galér. Začal zakládat bratrstva na pomoc potřebným. Jeho zásadou bylo: "Milujme Boha, ale skrze naše chudé a v potu tváře!" Založil také kongregaci Milosrdných sester, v dnešní době známých jako vincentky. Nyní je v celém světě asi 40 000 těchto sester. Vincenc z Pauly dále založil misijní společnost, stavěl noclehárny pro tuláky a sirotčince /jen v Paříži bylo v jeho době ročně okolo 400 odložených dětí/. Staral se zkrátka o všechny, kteří potřebovali pomoc, a tak není divu, že si ho lidé oblíbili a vážili si jej. Když 27. září 1660 ve věku 80 let zemřel, provázelo ho ke hrobu velké množství lidí.

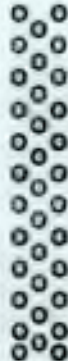
Svatý Vincenci, pomáhej nám, ať máme oči otevřené pro potřeby našich bližních, abychom každý na svém místě a podle svých sil naplnili tvé heslo milovat Boha v těch, kteří nás potřebují.

7/ Valois čti "Valoa"

+ + + + +

ROK PANNY MARIE

7. června 1987, na slavnost Seslání Ducha svatého, byl vyhlášen MARIÁNSKÝ ROK, který potrvá až do slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 1988. Využijme této příležitosti k tomu, abychom lépe poznali Matku Boží. Spolu s Rybkou zalistujeme Novým zákonem. Na 10 místech se tam mluví o Panně Marii. Každý měsíc si přečteme jeden úryvek, společně o něm pouvažujeme a zamyslíme se nad tím, co nám toto Slovo může říci dnes. Alespon heslovitě si připomeňme, jak šly události, ve kte-

rých je řeč o Matce Boží, za sebou: Zvěstování - Navštívení Panny Marie - Narození Kristovo - Obětování v chrámě - Útěk do Egypta - Dvanáctiletý Ježíš v Jeruzalémě - Svatba v Káně Galilejské - Matka a příbuzní - Panna Maria pod křížem - Seslání Ducha svatého. Nebudeme je probírat ~~matku~~ v tomto pořadí. Většinu z nich si totiž připomínáme v průběhu církevního roku, o těch ostatních budeme mluvit ve zbývajících měsících. V září tedy začneme příběhem

DVANÁCTILETÝ JEŽÍŠ V JERUZALÉMĚ

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými s známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: "Co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali." On jim řekl: "Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslušal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

/Lk 2,41-52/

Ten příběh většinou známe. Říkáme si - nic nového. Přesto se zkusme nad ním znovu důkladněji zamyslet.

1/ Zákon ukládal každému dospělému izraelskému muži putovat třikrát do roka do jeruzalémského chrámu a tak oslavit tři největší svátky v roce: na svátky nekvašených chleboů, na slavnost žně /první úroda/ a na slavnost sklizně /konec sklizně/. Z úvodních veršů se dovídáme, že Panna Maria a svatý Josef konali víc, než jim Zákon ukládal - putovali do Jeruzaléma oba. A dokonce s sebou vzali i Ježíše, když mu bylo dvanáct let, ačkoliv povinnost poutí se na něj ještě nevztahovala /za dospělého byl židovský chlapec uznáván ve třinácti letech/.

2/ Během svátečních dnů se neudálo nic mimořádného - zato potom. Nazaretští poutníci se společně vydali na cestu zpátky. Teprve když ušli den cesty, začali se Ježíšovi rodiče shánět po synovi. Protože to určitě nebyli lidé, kteří by nedbali na své rodičovské povinnosti, nabízí se jediný vysvětlení: byli si tak jisti tím, že se Ježíš vrací s nimi, že je ani nenapadlo hledat ho před odchodem. O to větší muselo být jejich překvapení, když ho večer nenalezli mezi příbuznými a známými.

3/ Vydali se zpátky do Jeruzaléma a po třech dnech úzkostí a obav ho konečně nacházejí v chrámě. Nesmíme si jeruzalémský chrám předstevovat jako naše kostely - byl mnohem větší a kromě svatyně k němu patřilo ještě několik nádvoří vroubených sloupořadímí, kde se pravidelně zdržovali učitelé židovského Zákona a diskutovali spolu i se zájemci z řad posluchačů. A mezi těmito váženými muži sedí chlapec Ježíš, poslouchá je a klade jim otázky. A že to nebyly o-

tázky hloupé, poznáváme z toho, že učitelé žasli nad jeho chápavostí. Všimněme si tady, že Ježíš, ačkoliv to byl Syn Boží, byl člověkem se vším všudy a musel se učit jako každý jiný izreelský chlapec.

4/ V tuto chvíli se odehrává rozhovor, kterému asi z celého vyprávění nejméně rozumíme. Ale nic si z toho nedělejme, Ježíšovi rodiče tomu také nerozuměli.

5/ Ježíš se potom s nimi vrátil do Nazareta a všechno se vrátilo do starých kolejí. Na událost se zapomnělo? Nezapomnělo. Panna Maria to vše uchovávala ve svém srdci, přestože to pro ni bylo tajemstvím, přesahujícím její chápání, ne však její mateřské srdce.

Co si z tohoto vyprávění můžeme odnést my?

1/ Nezůstávejme jen u toho, co je nám předepsáno. Na důkaz, že nám na Bohu i lidech záleží, jděme aspon o krůček dál, ať už jde o plnění církevních příkázání nebo o naše povinnosti doma a ve škole.

2/ Počítejme s tím, že **sověci** nezřídka dějí jinek, než jak jsme očekávali. Chranme se zařezovat lidi do "škautulek". Budme vždy otevření novému poznání o svých bližních.

3/ Učit se od těch, kdo znají víc, klást jim otázky - to není ostuda. Ostuda je jen klást hloupé otázky, ze kterých se pozná, že o věci nepřemýšlíme. Nebojme se zeptat, když něčemu nerozumíme a využijme dobře čas i příležitosti, které nám Bůh dává k tomu, abychom se něčemu naučili.

4/ Přesto však se setkáváme i s věcmi nepochopitelnými, s tajemstvím. Jde o to, abychom se naučili rozlišovat, co se vyzkoumat dá a co ne, abychom od toho, co máme poznat, neutíkali pod záminkou nepochopitelného, a neztráceli čas marným dumáním nad věcmi, které v tuto chvíli pro nás nejsou.

5/ Ukládejme si v paměti i to poznání, které zrovna nemůžeme nijak použít. To se samozřejmě týká nejen učení ve škole, ale také našeho spolužití s lidmi i našeho vztahu k Bohu. Často slyšíme Boží slovo, které nás zrovna nijak neoslovuje. Můžeme se pomodlit třeba takto:

Duchu svatý, věřím, že slovo, které právě slyším, je slovo Boží. Chci si ho zapamatovat, i když mu příliš nerozumím, a prosím tě, ať si na ně v pravou chvíli vzpomenu. Panno Marie, která jsi v srdci uchovávala všechno, co jsi prožívala se svým Synem, přimlouvej se za mě a vypros mi srdce otevřené Bohu.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Letos si s vámi Rybka bude povídat o svátosti smíření, nazývané také svátost pokání nebo svatá zpověď. Proč právě o ní? Vždyť svátostí je sedm: svátost křtu, biřmování, smíření, manželství, kněžství, pomazání nemocných a Nejsvětější svátost oltářní. Ano, ale většinu z nich přijímáme jen jednou za život, jen u Nejsvětější svátosti oltářní /eucharistie/ a svátosti smíření nás církev vybízí, abychom je přijímali častěji. A abychom mohli dobře přijmout svaté přijímání, a vlastně i kteroukoliv jinou svátost /kromě křtu, který je vlastně počátkem křesťanského života/, nesmíme být zetiženi žádným hříchem, říkáme, že musíme být ve stavu posvěcující milosti. K tomu nám právě

pomáhá svátost smíření, svátost, v níž nám Bůh odpouští hříchy a vrací nám původní nevinnost, jakou jsme měli při křtu svatém.

Podstatným znakem svátostí je, že byly ustanoveny samotným Kristem, který dal apoštolům pravomoc je udělovat. Dočítáme se o tom v Novém zákoně. O tom, že Pán Ježíš dal apoštolům moc odpouštět ve jménu Božím hříchy, čteme u svatého Jana: Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." /Jn 20,22-23/. Protože tedy kněží, kteří totu moc od apoštolů přejali, odpouštějí hříchy v síle Ducha svatého, věříme, že nám je odpouští sám Bůh.

Postupem staletí však někteří křesťané ztratili smysl pro velikost daru, který nám Bůh ve svátosti smíření nabízí, a přestali ji přijímat. Tím ovšem nejvíc škodili sami sobě a své duši, a proto církev, která vždy měla velkou starost o spásu lidí, usoudila, že těmto křesťanům musí nařídit, aby o svou duši pečovali. Bylo tedy vydáno tzv. církevní přikázání, že věřící musí alespoň jednou do roka přistoupit ke svaté zpovědi /a ke svatému přijímání/. Doporučuje se však přijímat svátost smíření každý měsíc, nechceme-li svou duši zanedbávat. /Nynější Svätý Otec Jan Pavel II. se například zpovídá každý týden./ V případě potřeby, např. dopustíme-li se něčeho, co je velký hřích nebo o čem máme pochybnost, zda to velký hřích není, můžeme samozřejmě přistoupit ke svaté zpovědi častěji. Bůh nám ve své lásce nabízí tento velký dar odpouštění a nejlepší odpovědí, jakou mu na tuto nabídku můžeme dát je, když tento dar budeme vděčně a s vírou přijímat.

Abychom z každého přijetí svátosti smíření měli co největší užitek, budeme se společně zamýšlet nad vším, co k této svátosti patří.

/Pokračování/

Rybka vás vítá z prázdnin a doufá, že jste si dobře odpočinuli, abyste se s novou chutí a silou mohli vrhnout do školní práce.

Letošní ročník bude, tak jako celý tento rok, zaměřen trochu více na Pannu Marii. Pokud o tom ještě nevíte, chce vám Rybka říci, že byla pro Mariánský rok vypsána poutní místa, jejichž návštěva je spojena se zvláštními milostmi. V naší pražské arcidiecézi to jsou dva kostely v Praze - Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a Panny Marie Sněžné na Novém městě, dále známá poutní místa Stará Boleslav, Svätá Hora, Hrádek u Vlašimi, Mariánské Lázně a Doksany. Na tato místa mají věřící konat společné pouti. Kromě toho lze tyto zvláštní milosti Mariánského roku získat a zbožnou účastí na mši svaté ve kterémkoli kostele nebo kapli ve dnech mariánských liturgických svátků /v září 8. a 15. - vig Kalendárium/ nebo v sobotu, kdy se slaví tzv. sobotní památka Panny Marie. S těmito milostmi je spojena modlitba růžence a to buď v kostele nebo ve společenství. Podmínky, které je třeba splnit, kromě těch výše jmenovaných, jsou: přijetí svátosti smíření nejdéle 20 dnů před nebo po splnění ostatních podmínek, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svätého Otce /jakákoli/. Upřímnost obrácení mají provázet dobré skutky. Milosti Mariánského roku můžeme získat buď sami pro sebe nebo pro duše našich zemřelých, kteří ještě nejsou u Boha /jsou v očistci/.

Jinak se na Rybce mnoho nezměnilo. Jako v minulých letech i letos platí prosba, abyste jednotlivá čísla po přečtení vrátili tomu, od koho je dostanete. Kterékoli číslo nebo i celý ročník je možno si dodatečně znovu vypůjčit.

A poslední prosba - pište! Rybka stále čeká na vaše dopisy!